

Falduri de Etern

MarianP

Falduri de Etern

Acum nu sunt pe-aproape, de parcă nu m-aș ști...
Însăilez memorii prin pajiști cu secunde,
Contemplu vise goale aici și pe niciunde,
Mi-aprind o lumânare, ca și cum n-aș mai fi.

Cu gândul strâns firav de stropii albi ai ceții
Dau pagini după pagini cu degete de Timp;
Plutesc într-o derivă spre nici un anotimp
Învins de efemerul ce-i scris în cartea vieții.

În prag de veșnicie, despart Timpul de zi
Un întuneric cald mă-nțepenește-n seară,
Din azimut de umbre, o antiprimăvară
Mă ține la hotarul între ce-am fost și-aș fi.

Privesc vulcanul lumii, ce sfârtecă drumeții
Eu sunt în fiecare și poate-n mine toți,
Mă doare când prin mine Timpul e tras pe roți,
Când zmeie far' de trupuri își caută adepții.

Se naște-n mine om și-n oameni stă o scară
Cobor pe ea enigmă, dar nu mă mai dezleg,
Cu sfori de pizmuire Timpul aș vrea să-l leg
La stâlpul tinereții și să-l zidesc cu ceară.

Ceru-mi apasă trupul și-ar vrea cu ani să plouă,
Eu mă opresc să cuget pe-o piatră printre stele
Să număr ploi cu ani, iar gândurile mele,
Ar vrea să prindă Timpul, să-l biciuie cu rouă.

Aprind o lumânare și ruga i-o aștern...
Scânteia ei se urcă prin valuri de istorii,
Se-oprește caldă, blândă și mângâie actorii
Ea nu mai are ceas...e veșnică prin norii,
Unde mă ține Timpul sub falduri de Etern.